

Nr 35.

Ankom till riksdagens kansli den 16 mars 1920 kl. 4 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion om ersättning åt vissa fastighetsägare i Hagalunds municipalsamhälle för skada, som tillskyndats dem genom anläggandet av en järnvägstunnel under samhället.

(4:e avd.)

I en inom andra kammaren väckt motion, nr 101, vilken hänvisats till statsutskottet för förberedande behandling, har herr *K. J. Söderberg* hemställt, att riksdagen måtte besluta, att såsom ersättning för genom anläggande av en tunnel under Hagalunds municipalsamhälle uppkommen skada för följande fastighetsägare därstädes, nämligen *A. P. Styrlander, A. W. Andersson, J. Malmström, fru Anna Törnkvist, änkefru Emilia Carlsson, C. A. Johansson, C. G. Dahlin, A. Selén* och *J. Lindblad* till envar av dem skall utgå visst i motionen angivet belopp, ävensom för nämnda ändamål anvisa ett anslag av 16,700 kronor.

Beträffande de skäl, motionären anfört till stöd för sin framställning, får utskottet hänvisa till motionen.

För vad i detta ärende förut förekommit, lämnas i motionen en redogörelse av i huvudsak följande innehåll.

Vid anläggande av dubbelspår mellan Järva och Tomteboda stationer å norra stambanan sprängdes en tunnel under Hagalunds muni-

cipalsamhälle. En följd av denna anläggning blev, att ett flertal brun-
nar inom samhället förlorade sitt vattentillflöde. Av dessa ägdes en
brunn av samhället, medan ett tiotal ägdes av enskilda fastighetsägare.
Den skada, som sålunda skett å s. k. allmänna brunnen, har järnvägs-
styrelsen genom laga kraftvunnen dom förklarats skyldig ersätta med
10,000 kronor. Genom expropriation ålades järnvägsstyrelsen även att
till tvenne enskilda fastighetsägare utbetala, för genom tunnelns fram-
dragande skadade brunnar, ett belopp, beräknat efter 100 kronor pr rum
i respektive fastigheter.

Krav på ersättning framställdes av ytterligare nio fastighetsägare.*
Järnvägsstyrelsen synes icke haft någon principiell invändning emot ut-
betalande av ersättning, varemot de belopp, som av styrelsen erbjödos,
av fastighetsägarna icke ansågos motsvara den förlust dessa i verklig-
heten fått vidkännas.

Då den erbjudna ersättningen således icke kunde av ovannämnda
nio, i motionen avsedda fastighetsägare godtagas, instämde dessa järn-
vägsstyrelsen till vederbörlig domstol med yrkande om åläggande för
styrelsen att utgiva de fordrade ersättningsbeloppen. Häradsrätten an-
såg emellertid, med avseende å vad i målet förekommit, det visserligen
sannolikt, att vattentillgången i kärandenas brunnar minskats genom
att dessas vattentillopp avskurits eller bortletts till följd av tunnelanlägg-
ningen, men då kärandena icke förmått lagligen ådagalägga i vad mån
skada därigenom tillskyndats dem, fann häradsrätten deras talan icke
kunna bifallas.

Detta häradsrättens utslag överklagades, men såväl hovrätten som
högsta domstolen fastställde det slut, vartill underrätten kommit.

På grund härav hava ifrågavarande fastighetsägare gått miste om
all ersättning.

Utskottets
yttrande.

Att de i motionen omförmälda fastighetsägarna tillskyndats skada
genom framdragandet av järnvägstunneln under Hagalund synes framgå
av den i ärendet lämnade utredningen. Detta har jämväl kommit till
uttryck i häradsrättens utslag, vari uttalats, att det med avseende å vad
i målet förekommit måste anses sannolikt, att vattentillgången i käran-
denas brunnar minskats genom att dessas vattentillopp på grund av
tunnelanläggningen avskurits eller bortletts. Det oaktat har något skade-
stånd befunnits icke kunna utdömas, enär kärandena icke förmått fullgöra
den bevisningsskyldighet angående skadans storlek, som enligt gällande
rättstillämpning åvilat dem.

Ehuru således staten på grund av laga kraftvunnet domstolsutslag blivit frikallad från betalningsansvar, kan det dock enligt utskottets mening ifrågasättas, huruvida icke ersättning i allt fall bör utgå. Det torde nämligen icke kunna anses med billighet överensstämmande, att staten, med stöd av det rättsläge, som på grund av rådande bevisningssvårigheter uppstått för ifrågavarande fastighetsägare — vilka samtliga, enligt vad i motionen uppgivits, befinna sig i små omständigheter — undandrager sig att lämna gottgörelse för den skada, som genom statens åtgöranden i detta fall uppstått för dem. Enligt utskottets mening bör det därför tagas under övervägande, huruvida icke staten bör frivilligt lämna sakägarna ersättning.

Beträffande grunden för beräkningen av ett eventuellt skadestånds storlek har av motionären gjorts gällande, att full ersättning för kostnaderna för anskaffandet av vatten från samhällets vattenledning borde lämnas brunnsägarna. I detta hänseende synes emellertid böra uppmärksammas, att åtgärden att indraga vattenledning i fastigheterna torde hava föranletts även av andra omständigheter än den minskade vattentillgången i brunnarna och att i varje fall nämnda åtgärd, utöver avhjälpandet av de olägenheter, som förorsakats genom skadan å brunnarna, torde hava medfört även andra fördelar. Den av motionären angivna grunden för beräkningen av skadans storlek torde därför icke kunna godtagas, utan bör, enligt utskottets mening, fastighetsägarnas kostnader för att skaffa sig vatten från samhällets vattenledning i stället för från respektive brunnar ersättas endast i mån detta är betingat av den genom tunnelanläggningen uppkomna skadan å brunnarna.

Att föranstalta om den närmare utredning, som sålunda bör i ärendet företagas, för bedömande av ett eventuellt skadestånds storlek, torde böra ankomma på Kungl. Maj:t, som därjämte bör äga att förordna om utbetalande av den ersättning, som kan finnas böra utgå. Utgiften ifråga borde givetvis rätteligen drabba anslaget till dubbelspåranläggningen Tomtebodavägen—Järfva, men då denna anläggning sedan åtskilliga år tillbaka är fullbordad och, enligt vad utskottet inhämtat, anslagets konto avslutat redan år 1912, låter detta sig icke göra. Vid sådant förhållande och då anläggningen torde äga ett visst samband med de pågående ändringsarbetena vid centralstationen i Stockholm, synas de för sistnämnda arbeten anvisade medel kunna för ändamålet tagas i anspråk.

Under åberopande av vad utskottet sålunda anfört, får utskottet hemställa,

att riksdagen i anledning av förevarande motion må hos Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t tacktes dels taga under övervägande, om och i vad mån ersättning enligt ovan angivna grunder bör lämnas för nämnda fastighetsägare i Hagalund för den skada, som må hava tillskyndats dem genom anläggandet av en järnvägstunnel under samhället, dels ock till vederbörande låta utbetala de ersättningsbelopp, som må finnas böra utgå.

Stockholm den 16 mars 1920.

På statsutskottets vägnar:

S. H. KVARNZELIUS.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit:
från första kammaren: herrar S. H. Kvarnzelius, A. C. Lindblad, J. Nilsson i Skottlandshus, N. A. Nilsson, H. F. Lamm, Ollas A. Ericsson, H. M. Bäckström, J. L. Widell, C. G. Ekman, O. U. B. Olsson, O. Bergqvist och E. A. Hallin samt
från andra kammaren: herrar A. Anderson i Råstock, A. Wiklund i Brattfors, J. Jönsson i Revinge, P. Nilsson i Bonarp, O. H:son Waldén, P. B. Nilsson i Landeryd, C. R. Jansson i Falun, J. Erlansson, O. Nilsson i Örebro, A. Mossberg, O. Osberg och E. Andersson i Prästhol.